

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului :

Parohiile cl. I. pe un an . . . . . 800 Lei
Parohiile cl. II. . . . . 700 Lei
Parohiile cl. III. și subclasă . . . 600 Lei
Centru particulari . . . . . 500 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Prețul inserțiunilor

Concurs de prot. 1000 Lei. Parohii de
cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei
Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.

SF. EPISCOPIE ORT. ROM.
A CARANSEBEȘULUI

Nr. 2121 Pres. 1943.

Veniamin,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Caransebeșului.

*Iubitului Cler și Popor din această de Dumnezeu păzită eparhie:
Har și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos,
iar dela Noi arhierescă binecuvântare.*

„Dacă Hristos n'a înviat, zădarnică este
atunci propoveduirea noastră, zădarnică este
și credința voastră”. (I Cor. 15, 14.)

HRISTOS A INVIAT!

Iubiții mei fii sufletești,

În zilele de grea încercare pe cari le trăim noi și întreaga creștinătate, aflată în mare suferință în lupta pornită contra credinței ei cu atâta diavolească pornire din partea dușmanilor păgâni dela răsărit, pare că n'au răsunit niciodată mai pline de credință și nădejde, cuvintele de bucurie ce sboară la acest praznic luminos de pe buzele fiecărui creștin: **Hristos a înviat!** Și cu toată hotărîrea și credința în adevărul acestui fapt istoric, despre biruința Vieții asupra morții, a luminei asupra întunerecului, a binelui asupra răului, cu toții răspundem: **Adevărat c'a înviat!** Și sufletele bunilor creștini, la fel ca înainte cu 2000 de ani, se umplu de lumină și bucurie duhovnicească la această sărbătoare a sărbătorilor a tuturor creștinilor, căci s'a dovedit că n'a fost deșartă credința, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că prin înviere a eșit biruitor asupra morții și asupra tuturor dușmanilor Săi și ai lui Dumnezeu, arătându-și astfel puterea și dumnezeirea Sa.

Acest fapt supranatural nu poate fi cuprins de mintea omenească, ci numai de credința noastră creștină, care L-a primit și preamărit pe Hristos ca Dumnezeu în cântări de bucurie.

Toate cântările bisericești în această zi sunt pline de bucurie și ne cheamă pe toți la *viața nouă*, altoită în Iisus Hristos, căci „*El e butucul, iar noi mlădițele*”, ca „*să bem beutură nouă, din Izvorul nestricăciunii*”, care e Hristos Domnul și Mântuitorul sufletelor noastre.

Faptul istoric al morții pe Cruce a Mântuitorului și învierea Sa din morți, întâmplată înainte cu 1910 ani, stă la temelie credinței noastre și a Bisericii creștine. Toată credința apostolilor și a Bisericii este zidită pe peatra de temelie a acestui adevăr al învierii. Tot pe acest adevăr se bazează și credința învierii morților, căci ne spune sf. Ap. Pavel: „*dacă morții nu înviază, nici Hristos n'a înviat, iar dacă Hristos n'a înviat... zădarnică este și credința voastră*”, (I Cor. 15, 13—14) și „*Inviind Iisus din morți, începătura învierii celor adormiți făcându-se*”. Sf. Ap. Pavel ne asigură: „*Dumnezeu, care a sculat din morți pe Domnul, ne va scula și pe noi cu puterea Sa*”. (I Cor. 4, 14.)

Cu toată mărturisirea Mântuitorului Hristos că este Fiul lui Dumnezeu, cum mărturisim și în simbolul credinței „*credem într'unul Domnul nostru Iisus Hristos, carele din Tatăl s'a născut*”, și cu toate că ne arată că „*Eu și Tatăl una suntem*” (Ioan, 10, 30), totuși, dacă n'ar fi înviat toată propoveduirea apostolilor n'ar fi fost posibilă, căci numai atunci s'au convins cu adevărat de dumnezeirea Lui, că El este viu, că trăește, că „*a înviat a treia zi din mormânt, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi, viață dăruindu-le*”.

Acest fapt e mărturisit de *martorii învierii*: apostolii Petru și Ioan, mironosițele mieri și ceilalți apostoli și credincioși, cărora s'a arătat după înviere în carne și oase. S'a arătat Mariei Magdalena, apostolilor Simon-Petru, Iacob, lui Luca și Cleopa în drum spre Emaus, apoi învățăceilor, afară de Toma (Ioan 20, 19—24) și apoi a doua oară apostolilor, când face pe Ap. Toma să exclame după ce a pipăit ranele mâinilor și a pus degetul în rana coastei: „*Domnul meu și Dumnezeul meu*” (Ioan 20, 26—28). S'a arătat apoi apostolilor la marea Tiberiadei și la 500 de frați în decurs de 40 zile până la înălțare. Mai pe urmă decât la toți s'a arătat sf. Ap. Pavel în drumul Damascului (I Cor. 15, 8).

Iată ce spune sf. Ap. Petru celorlalți apostoli: „*Pe Iisus Nazarineanul, pe care l-ați luat și prin mâinile celor fărădelege l-ați omorât... pe acest Iisus Dumnezeu l-a înviat, (lucru) pentru care noi toți suntem martori*”. (Fapte 2, 22—32.)

Iubiților mei,

Credința noastră creștină, care se bazează pe nemurirea sufletului și învierea morților este consfințită de învierea Mântuitorului Hristos, de aceea creștinismul este religia învierii. Nu poate fi însă înviere — fără moarte, fără sacrificiu. Ca sămânța de grâu să poată aduce roade trebuie să putrezească, să moară, ca să învie în primăvară, căci „*cea ce sâmeni tu, nu înviază de nu va muri*” (I Cor. 15, 36). Tot așa Mântuitorul Hristos a trebuit, după voia Tatălui ceresc, să moară pe Cruce, ca a treia zi să învie cu mărire, ca să dovedească dușmanilor, că nu a fost om ca toți oamenii, ci „*Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat*”. Și a suferit moartea pe Cruce pentru mântuirea neamului omenesc din iubire desăvârșită față de oameni, luând asupra Sa păcatele omenirii pentru răscumpărarea ei și pentru înfrățirea ei în dragoste: „*Hristos s'a dat pentru păcatele noastre și s'a sculat pentru îndreptarea noastră*” (Rom. 4, 25), căci „*Hristos a venit să împace cu Dumnezeu prin crucea, cu care El a omorât vrajba*” (Efes. 2, 16).

Și cu toate mărturiile învierii Sale s'au ridicat în trecut mulți tăgăduitori și astăzi se ridică la răsărit uneltele satanei, cari vor să-L scoată pe Hristos din lume. Contra acestor tăgăduitori le punem în față **Învierea Lui**, că Dumnezeu *Fiul există*; că nu numai trupul, ci și sufletul există și e nemuritor, că și noi vom învia la judecata de apoi. Această credință în înviere ne întărește și ne face să n'avem teamă de moarte, care nu este un sfârșit, ci numai o trecere spre viața cea vecinică. Prin înviere Hristos a rupt legăturile iadului și a zdrobit puterea morții și ne-a încredințat că El este Stăpânul vieții și al morții și că toți vom avea să ne prezentăm la scaunul de judecată al Lui, spre a ne da seama de faptele noastre și a ne lua răsplata pentru

ele. „Și vor eși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecării“. (Ioan 5, 26.) De această judecată nimeni nu va scăpa. De aceea trebuie să luați aminte de acest lucru și să vă fie spre îndreptarea și folosul vostru sufletesc, pregătindu-vă din vreme în această viață, până este ziuă și nu vine clipa morții, care vine, când nici nu ne gândim, ca să nu ne aște ne pregătiți pentru călătoria spre viața vecinică.

Învierea Domnului ne aduce marea bucurie și încredințarea ce ne-a adus-o Domnul, că viața noastră se continuă și dincolo de mormânt și că numai la El putem afla mântuire. „Eu sunt învierea și viața, cel ce crede în Mine, de și va muri, viu va fi“. (Ioan 11, 25.) Ce mângâiere mai mare ni se poate da, decât, că în viața cealaltă vom revedea pe iubiții noștri răposați, cu cari ne vom bucura în viața vecinică. Dar tocmai acest dar neprețuit ce ni l-a dat Domnul ne obligă de a ne îngriji în lumea aceasta, ca prin faptele noastre cele bune ale dragostei creștine, podoabele sufletești bineplăcute lui Dumnezeu, să ne asigurăm viața cea fericită în ceata dreptilor.

Iubiții mei fii sufletești,

În săptămâna patimilor am urmărit cu multă sfășiere de inimă tot calvarul îndurerat de Mântuitorul până pe Golgota și am luat parte la aceste răutăți omenești și iată că după atâta durere și patimă bunul Dumnezeu ne răsplătește toate acestea cu bucuria ce ne-o aduc femeile mironoșite dela mormântul gol: „nu L-am aflat, mormântul e gol, El a înviat“. Și aceasta bucurie s'a răspândit ca fulgerul și astăzi cuprinde sufletele tuturor creștinilor. Și natura se bucură și se înnoește cu venirea Paștilor, cu venirea primăverii. De ce noi oamenii, cea mai aleasă făptură alui Dumnezeu să nu luăm parte la această bucurie și să rămânem în răceala lernii sufletești și să nu renaștem la o viață nouă? Precum țaranul primăvara desțelenește țarina ca să poată crește sămânța, așa și noi sub razele binefăcătoare ce se revarsă din beșug odată cu căldura duhovnicească a Praznicului Învierii să folosim acest prilej pentru a desțeleni sufletul de toate rețele și păcatele, ca să poată pătrunde căldura binefăcătoare a dragostei lui Dumnezeu, și astfel să poată prinde rădăcini virtuțile creștinești, ca să dea apoi roade bogate pentru binele și mântuirea sufletului nostru. Numai așa vom plini sfatul Apostolului: „după cum Hristos a înviat din morți, prin mărirea Tatălui, așa și noi întru înnoirea vieții să umblăm“ (Rom. 6, 4).

Făcând așa cu toții trebuie să luăm parte cu tot sufletul la bucuria Praznicului Paștilor și a celei mai mari biruințe ce a fost vreodată în lume, ca, după cântarea bisericească: „să ne lumindăm cu praznicul și junii pe alții să ne îmbrățișem... să iertăm toate pentru Înviere“. Faceți să învieze Hristos Domnul în sufletul vostru, în familiile voastre, în toată viața voastră, căci fără de El „nu puteți face nimic“.

Scoateți de pe ochii voștri solzii păcatului și lăsați să pătrundă lumina binefăcătoare a Evangheliei lui Hristos. Inviați la o nouă viață în Domnul, că El și pentru voi a înviat, ca să vă arate că sufletul e nemuritor. Și tu creștine trebuie să te deștepti din somnul plăcerilor și al patimilor și să teși din mormântul rece al păcatului, căci „plata păcatului este moartea“. Nu rămâneți surzi la glasul Mântuitorului și deschideți-vă larg ușa inimilor voastre ca să poată intra Mântuitorul Hristos cu darurile Sale bogate, cari ne aduc mântuirea. Să-l mulțumim pentru fiecare zi din viața noastră, pentru tot ce ne trimite ca încercare și pentru crucea ce o pune pe umerii fiecăruia din noi în aceste grele vremuri de cumplit războiu, pentru că Crucea este instrumentul mântuirii noastre. Numai plinind voia cea sfântă a lui Dumnezeu și urmând lui Hristos Domnul ne vom face vrednici de Jertfa cea fără de seamă și de darurile ce le revarsă asupra noastră această luminată zi a Învierii „pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa“.

Pliniți cuvântul Domnului, luptați lupta cea bună, pentru izbânda binelui în lume, ca să puteți culege răsplata mântuirii prin faptele voastre cele bune.

Pentru această biruință a binelui ne rugăm noi preoții în sf. biserici și voi cu toții, mic și mare, tinăr și bătrân nu trebuie să pregetați a înălța neconținut, zi de zi, rugăciuni ferbinți către Dumnezeu, ca să întărească brațul ostașilor noștri bravi, ca să dea sănătate scumpului nostru Rege și înțeleptului și viteazului nostru Conducător, ca să poată duce la bun sfâr-

șit războiul sfânt, ca să scape din robie pe toți frații noștri de un sânge și de-o lege cu noi și să-i aducă în granițele Țării noastre. *Munciți și vă rugați, și jertfiți* tot ce se cere pentru binele Țării și neamului, aceasta este chemarea zilei de astăzi, căci mult poate ajuta rugăciunea unui popor când este joc viața sau pierea lui.

„Războiul sfânt îl purtăm pentru *înfăptuirea deplină a dreptății românești*“, a spus d-l Mareșal bănătenilor, asigurându-i „cu credință fermă, că eu și toți luptăm și ne sbuciumăm pentru toți frații cari suferă loviri nedrepte și umilinți nemeritate“. „Prin lupta și prin munca noastră de astăzi am credința că tragem cărări noi... drumuri drepte... cari vor asigura fără îndoială alt viitor și un alt prestigiu acestui Neam“. Se poate oare un cuvânt mai întăritor și plin de nădejde pentru toți fiii Țării și mai ales pentru cei îndoelnici și slabi în credință.

Precum nu se poate înviere fără jertfă, tot așa învierea Neamului nostru la o viață mai bună nu se poate fără jertfa fără de seamăn a celor mai buni fii ai Neamului.

Oricât de grele ar fi vremurile nimic nu trebuie să întunece lumina acestui praznic care vine ca un balsam întăritor de nădejde și credință, de alinare a suferințelor și de mângâiere a celor lipsiți. Oricâte jertfe s'ar mai cere dela noi pentru binele Patriei să le aducem cu dragă inimă, căci le facem pentru existența și viitorul Neamului și a Țării. În acest război total este angajat Neamul cu toată ființa sa și dela sfârșitul lui atârnă să trăim sau să dispărem. „Să ne gândim la soldații cari luptă pentru viața noastră, pentru credință și neam, să ne gândim la familiile lor nevoiașe“, la văduvele și orfanii scumpilor eroi, căci numai așa ne facem vrednici de jertfa și eroismul lor. Nu uitați nici pe cei lipsiți și bolnavi, și cu creștinească dragoste în numele Domnului alinați-le durerile și lipsurile, ca și ei să poată prăznui cu bucurie Sf. Paști. Urmași îndemnul Apostolului: *„Purtați sarcinile unul altuia și așa veți plini legea lui Hristos“* (Galat. 6, 2.)

Este un păcat strigător la cer și vătămător binelui Țării, ca noi să petrecem în mod nerușinat și nepermis, pe când frații noștri stau în tranșee cu mâna pe armă și-și dăruiesc viața ca să ne apere viața și avutul nostru, contra păgânilor dela răsărit, cari dacă nu vor fi bătuți, vor aduce pieirea Țării și Neamului. Soartea Țării e în mâinile armatei. Deci totul pentru ea și pentru Țară.

Am convingerea și nădejdea, că dragostea de Țară și credința creștină a fiilor neamului vor fi izvoare de virtuți, din cari să curgă faptele jertfelniciei pentru salvarea Patriei și pentru asigurarea viitorului care-l merită în această parte a lumii, unde a așezat-o Dumnezeu.

Cu aceste gânduri și dorinți făcându-vă tuturor cele mai bune urări, ca acest praznic creștinesc să-l petreceți cu toți ai familiei cu sănătate și multă bucurie sufletească și să-l ajungeți mulți ani în pace, rog pe bunul Dumnezeu să-și reverse darurile Sale cele bogate asupra voastră și asupra strădaniilor voastre, de a plini pururea voia cea sfântă a Lui.

HRISTOS A INVIAT!

Impărtășindu-Vă arhierestile Noastre binecuvântări, am rămas,

Ca rasebeș, la sărbătoarea Învierii Domnului din anul 1943

Al vostru al tuturor de tot bine voitor:

† **Veniamin**
Episcop.

Taina vieții și a morții. Golgota învierii noastre.

De: Arhim. Dr. L. Busuioc

Sărbătoarea Invierii Domnului răspândește cel mai mult farmec, pentru că este o sărbătoare a biruinței. Omul pășește agale pe urmele Mântuitorului său cu deplina conștiință a superiorității lui asupra tuturor fapturilor din lume și chiar asupra tainelor ce-l împrejmuiesc în această lume. Ființa omenească se vede stăpână tocmai prin această ființare, prin existență...

Dar sărbătoarea creștinească a Invierii pune înaintea antiteza morții. Hristos moare ca să învie, El moare cu adevărat. O pregătire îndelungată, postul, amintind timpul cercării din pustie; o săptămână a „Patimilor“, cu dufioase și adânc mișcătoare cântări a rânduit Biserica, toate pentru evocarea vie a dramei cutremurătoare ce s'a desfășurat odinioară pe Golgota. Și totuși, succesiunea aceasta de îndelungi și chinuitoare fapte este oarecum brusc înecată în marea de lumină și de bucurie a momentului Invierii. Într'o clipită s'a consumat toată durerea și lumea a rămas aureolată de nimbul acesta al învierii vecinice...

Taina vieții și a morții, cele mai adânci și mai chinuitoare, au răscolit de veacuri mintea omului. El a prins fulgerul din nori și a cernut microcosmul, ca să afle secretul acestor taine. Și a reușit doar să descopere alte și alte lumi, învăluite în tot atâtea noi mistere... Moartea, câți nu o esplică atât de simplu, și cu deosebire fizicienii și chimiștii! Totuși, pare cel puțin naiv să explici capătul vieții, atunci când însași viața nu o cunoști. Iar viața închide în sine totul.

Căci, este oare mort mineralul, care dă florilor viață; este pământul mort când el ocrotește atâtea vietăți, și pe deasupra ne asigură nouă pâinea cea de toate zilele?

Viața este o realitate, uneori frumoasă, altă dată plină cu dureri. Omul are datoria să nu strice această viață, să nu o diformeze. Dacă îi este dat, el să sporească farmecul ei, să o facă frumoasă și atrăgătoare pentru toți.

Creștinul cu deosebire să cugete la datoriile pe cari poposirea lui în lume i le cere. Să zidească cu zor la împărăția lui Dumnezeu; o singură pietricică să pună și el la marelui edificiu, dar să nu strice aceea ce el nu a zidit.

Zidind, el nu are timp să cugete la moarte. Pentru el moartea ca și viața nu sunt taine. Moartea creștină este doar capătul unui drum... și plata muncii făcute.

Și anul acesta, marea bucurie triumfală a Invierii Domnului, este umbrită de cernitul văl al războiului. Norii negri încă nu s'au risipit. Cerul nu va fi nici de data aceasta senin ca în zorii acelei zile când s'a auzit, pentru prima oară, vestea minunată: *Hristos a înviat!*

O clipă doar, o zare de fulger va sfâșia întunerecul, pentru a ne lumina calca pe care trebuie să mergem; căci aceste două cuvinte sunt implacabil orânduite de un destin al nostru, al vieții însași. Ordinea lor nu poate fi nici odată schimbată. Fără Golgota nu există înviere și învierea nu-i decât urcușul greu, cu sudori de sânge al Golgotei.

Indivizi și popoare, mergând pe căi unele mai întorchiate decât altele, rătăcindu-se și iar regăsindu-se, aleargă biciuiți de pasiuni zădarnice, seduși de aceeași lăta morgana a întinselor pustiri. Odată și odată însă ele ajung la poalele acelei unice coline, pe care n'o mai pot evita. Și omenirea — noi — apăsată de toate mizeriile și decepțiile, începe să urce această pantă aspră a Golgotei. Și cu fiecare pas drumul este mai greu, mai dureros. Dar cu cât ea urcă cu atât pare mai ușurată, mai bună, mai iertătoare. Încă un pas și ea va apuca într'o supremă îmbrățișare de iubire Crucea, înfiptă pe vârful Golgotei. Aici s'a auzit și se va auzi mereu peste veacuri adevăratul strigăt de triumf și de bucurie al Invierii.

Și nouă tuturor ne este dat să urcăm astăzi această colină pe care n'am putut-o evita. Neamul nostru a început de mult urcușul ei. Câte suferinți, câte lacrimi, câte jertfe a însemnat fiecare pas făcut înainte! Dar nouă ne este dat să fim aproape de culme. Încă un suprem efort și strigătul de biruință îl vor auzi toți cei din jurul nostru, căci așteptăm de veacuri această biruință a dreptății și a împlinirii noastre.

Invierea ne așteaptă, sus, pe colina Golgotei. În lumina ei strălucitoare, acest vârf îl vedem și mai apropiat.

Pătrunși de fiorul credinței și însuflețiți de iubirea de neam, pășim fără șovăire spre marea lumină a Invierii noastre.

Nici o jertfă nu-i prea mare, când sufletul ni-i plin de această lumină.

Popor român și creștin primește cu credință bucuria Invierii Mântuitorului și așteaptă, cu aceeași credință, apropiata sa înviere.

Prin Golgota la înviere.

Istoria ne este martoră că pentru individ ca și pentru popoare declinul începe în clipa în care sentimentul religios pierde din intensitate, făcând loc unor sentimente inferioare. Imperiul roman păgân a ajuns la marginea prăpastiei, când cetățenii lui de toate categoriile au pierdut orice respect față de puzderia de zeități din Pantheon, care cu generozitate adăpostea sub falnică-i boltă zeii tuturor popoarelor cucerite.

Unificarea *politică* pornită de *Alexandru Macedon*, în sec. al IV-lea a. Hr., urmată de o binefăcătoare unificare *culturală* prin suprapunerea culturii grecești asupra culturilor naționale a popoarelor cucerite cu sabia, a reușit să aducă, în secolele următoare, la același coeficient credințele religioase din imperiul roman, ridicat pe ruinele imperiului marelui rege macedonean.

Unificarea *religioasă* a fost apoi urmată în mod inevitabil de un *indiferentism* religios, iar acesta de slăbirea resorturilor morale ale statului politic, compus din cetățeni din toate rasele, cari au pierdut respectul față de zei — *de toți zeii* — și, în mod fatal, față de *zeul* ce ședea pe tronul din cetatea Romei. Au fost prea mulți zei, ca cineva să mai poartă crede în vreunul. Lumea romană a crezut în toți și în niciunul!

Noua religie a lui Hristos însă, dărâmand idoli și capiștele unde ei tronau, salvează, dela peire sigură, un imperiu universal, care, când va cădea, va cădea și se va prăbuși din aceleași cauze, verificându-se odată mai mult adevărul cuprins în cuvintele Domnului, care zice: „*Cel ce va cădea peste piatra această, se va sfărâma, iar peste care va cădea ea îl va spulbera*” (Matei, 21, 44).

Cine a nesocotit „piatra din capul unghiului” (Matei, 21, 42), piatra pe care s'a ridicat mărețul edificiu moral și spiritual al creștinătății, piatra care constituie singura bază sigură a vieții individului și a popoarelor, piatra *credinței* în Dumnezeu Fiului, a căzut și s'a spulberat.

În fața Crucii, înșiptă de necredincioși pe Golgota, popoarele lumii sunt chemate să-și revizuiască atitudinea și concepțiile de viață, faptele și conștiința. Viața fără Dumnezeu este asemenea deșertului saharian, este goană după vânt (Ecles., 1, 14) și duce la animalizarea omului. Civilizația veacului nostru cu tot rafinamentul ei și cu toate posibilitățile create unui trai mai comod, mai confortabil, n'a rezolvat, nici pe departe, problema fericirii.

Ca și împăratul Solomon, renumit pentru înțelepciunea, bogăția și mărirea lui, omul zilelor noastre nu va găsi fericirea nici în înțelepciunea cărților omenești, care este nebunie la Dumnezeu (I Cor., 1, 20), — nici în bogăție, care este un balast pentru suflet, împiedcându-i sborurile spre înălțimile azurii ale virtuții, — nici în mâncare și băutură, care molesesc viața, întunecă mintea și pervertesc sentimentul, — nici în plăcerile vieții trupești, în sensualitate, care animalizează.

Mântuitorul a trasat prin învățatura și viața Sa, calea fericirii, adevărului și a vieții, când a asigurat lumea că El este *calea, adevărul și viața* (Ioan, 14, 6). Hristos Domnul este și rămâne deapururi farul luminos dela răscrucea veacurilor și a vieții. El rămâne pentru toate vremurile singurul pivot al fericirii, temelie oricărui edificiu durabil, scut și salvator al celor robiți, doitor al bolnavilor, lumină orbilor și dracilor peire.

Unde este El, este *dreptate, libertate*, adevăr, lumină, cinste, omenie. Unde lipsește El, este *robie, tiranie*, cruzime, minciună, păcat, moarte.

O renaștere fără Hristos nu este și nici va fi cândva posibilă. Toate doctrinele morale, politice, sociale etc., cari nu se inspiră din adevărul evanghelic sunt condamnate din fașă eșecului, peirii. *O ordine nouă fără Hristos este o minciună sfruntată*, iar făuritorii ei mincinoși nerușinați.

Dacă lumea vrea într'adevăr ordine nouă, s'o caute la picioarele Crucii. Acolo a fost pironit urzitorul răutăților, acolo a apus dârânia tiranilor, acolo a fost distrusă împărăția robiei. Acolo a murit *omul cel vechiu*, cu toate păcatele lui.

Moartea pe Cruce a Mântuitorului reprezintă moartea lui *Adam cel vechiu*, moartea *omului păcatului*, iar învierea Domnului simbolizează învierea lui *Adam cel nou*, căci „precum toți mor în Adam, așa toți vor fi făcuți vii în Hristos” (I Cor., 15, 22). Prin noul Adam ia naștere o *lume nouă*, care are cărmăciul pe cel căruia Tatăl i-a dat *toată puterea în cer și pe pământ* (Matei, 28, 18).

Fără Golgota n'a fost posibilă învierea. Învierea noastră, a Românilor și a tuturor popoarelor cinstitoare de Hristos și Evanghelie va veni numai după ce am urcat și *ultima înălțime* a Golgotei. Golgota *noastră*, deși înaltă și cu anevoie de urcat, ne-a purificat și ne-a pregătit pentru ziua cea mare a biruinții, a învierii, care se apropie. „De aceea nu pierdem curajul, ci chiar dacă omul nostru cel din *afară* se strică, cel *dinăuntru* însă se înnoește zi de zi; căci necazul nostru de acum, *trecător* și ușor,

ne aduce *slavă veșnică* mai presus de măsură“ (II Cor., 4, 16-17).

Prin moartea, îngroparea și învierea Sa Mântuitorul a trasat, pentru toate vremurile, drumul oricărei renașteri, oricărei învieri, și deci drumul *ordinei celei noi*. Va trebui deci *răstignită lumea veche, a păcatului*, pentru a *învia o lume nouă, lumea virtuții, a moralei, a cinstei*, atât de mult dorită de toți cei se simt că poartă în suflet pecetea chipului lui Dumnezeu.

În ziua în care fiecare din cei peste două miliarde de oameni își vor răstigni și îngropa poftetele cărnii (Colos., 2, 11) și pornirile josnice, omorînd fiara păcatului dintrânșii, în acea zi fericită va răsări în *lumea nouă* soarele unei *vieți noi*, care va îmbrățișa și aureola cu razele sale divine *făptura cea nouă*, capabilă să dea lumii o *ordine nouă*.

Ziua învierii să ne luminăm popoare, și unii pe alții să ne îmbrățișăm, și să considerăm frați și pe cei ce ne urăsc. Făcând astfel am plinit *legea* lui Hristos, și împlinindu-o ne facem părtași învierii Lui, — iar „când se va arăta *Hristos, viața noastră*, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El întru mărire“ (Colos., 3, 4).

Prof. Dr. Gh. Cotoșman

Sensul Învierii.

De: Prof. C. Rudneanu

Sărbătoarea sfântă a învierii Domnului Iisus Hristos, este încoronarea sfântă a vieții Mântuitorului petrecută pe pământ. Prorociile sfinte s'au împlinit aievea. Fiul lui Dumnezeu dupăce și-a împlinit opera minunată a mântuirii neamului omenesc, dupăce a suferit și a fost răstignit, a înviat din morți, călcând moartea și biruind păcatul. Este cel mai culminant episod al istoriei vieții creștine. Intreaga operă desfășurată de Iisus s'a concentrat asupra faptului unic al istoriei omenirii: **Învierea**.

Și cei mai necredincioși și aceia, cari până atunci au putut să aibe momente de îndoială, au văzut cu ochii lor minunea învierii Fiului lui Dumnezeu.

Sensul învierii Mântuitorului înseamnă, că pământul a fost atins de scânteia divină, care a încălzit sufletele atâtor însetați de dreptate, lipsiți de orientări și de dragoste.

Învierea Mântuitorului mai înseamnă *lumină, descoperire și reînnoire*. Lumina călăuzitoare a faptelor bune, în vederea unei vieți veșnice, spre care aspiră toți creștinii.

Descoperirea marilor taine ale lumii spirituale, făcute cunoscute omului de Iisus Hristos, cu pilda vieții Sale și cu sublimul sacrificiu, făcut pentru mântuirea neamului omenesc.

Reînnoirea trupului și a sufletului, înlăturând tot ce-i pieritor, alungând patimile distrugătoare de valori morale și înlăturându-ne spre Ceriul etern.

Restabilirea Creștinismului — sensul învierii — a fost o victorie a vieții asupra morții, o *redescoperire plăcută a nemuririi*...

În această zi de triumf creștinesc, să cântăm minunata cântare din Dumineca învierii: „Învierea Ta Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pământ ne învrednicește, cu inimă curată să Te mărim“.

Măgura Golgotei

Conceptii²² intrinsecă a tendințelor de a reduce pe om la valoarea lui pur materială, și-a găsit cea mai expresivă controversă în drama depe măgura Golgotei.

Incarnația Omului-Dumnezeu: „Fiul Omului“, răstoarnă întregul suport de principii și sisteme filosofice, elaborate în scopul demonstrării „al origine“ a omului, produs exclusiv al celulei bio-fiziologice „prim movens“ al vieții.

Darwin, Lamark și Haekel, au avut desigur și vremea și alte surse, în a-și detesta singuri credințele, formule seci, întru a putea încorpora într'o reală definiție originea vieții.

Consistența șubredă cași relativismul arhidovedit în materie de demonstrare a unui adevăr elevat printr'o concepție filosofală, lipsit până și de vloga durabilității în a statornici—peste posibilitățile de schimbabilitate — un relativism aproape de corelativul adevărului măcar, dă expresia singurului „Adevăr“ revelat, de Dumnezeu omenirii, prin întruparea Fiului Său, născut în vreme din Preacurata Maică, ca apoi crucificându-se pe Măgura Sfântă, să-l contureze în muchii de vecuitoare trăinicie.

Armonizarea spiritului cu materia, în perfecta sincronie psiho-biologică, în dublura mesianică, potențată de voluntara asemănare în chip, cu omul robit deșertăciunii vremelnice, cu ulterioara infeudare — prin patimă — a materiei prin spirit, marchează, peste sumă tuturor contingențelor sofisto-concepționiste, nețagăduita superioritate a spiritului de divină origine, materiei imperfecte și amorfă ca derivație.

Determinantele vieții, în totalitatea manifestărilor lor își au și și-au avut totdeauna isvorul în neapusul adevăr demonstrat pe Golgota, prin răstignirea îngemănată cu suferința până la moarte și enunțul biruinței *Lui*, prin Slava Învierii. ... „Hristos a fost același ieri și azi și'n veci“, Linie despicioasă de valuri în năvalnică tălăzuire a frământărilor omenești, iluminează în promoroaca scepticelor gânduri, scânteii rupte din vreascurile predicelor arzătoare, de acum două mii de ani — credința 'n biruința Crucii mântuitoare, a Aceluia care a fost la înălțimea perfecției: *Calea, Adevărul și Vieța*.

Lui Arhimede i-a trebuit un punct de sprinț, ca răstoarne pământul, Mântuitorului Dumnezeu și Om nimic, afară de patimă și moarte, ca să cucerească vieța.

Revoluția creștină a învolburat conștiințele, despietrand inimile, nobilitând simțămintele, plămădind zornic aluatul dospitor de vieța nouă, îmbibată cu apa din mormânt curgătoare, reînviorează a cugetelor adormite, veșnică veselie popoarelor.

Un întreg complex de elemente 'nodate în țesătura fără de sfârșit a Învierii noastre.

Reveria Mormântului, în adâncul mănecăndeii din Sâmbata care lumina spre prima zi a săptămânei, deșertat de trupul adormit, în jocul contrastelor cu antecedentele învierii, a contrariat isbind cu raze de bucurie pe mironoșițele purtătoare de mir, la vedenia a avea a efectelor: ostașii buimăciți, straja neputincioasă, lutul sfărmat în țândările morții învinse, închingată 'n baierele păcatului, terminându-și priveghiu 'n somnul greu al păcatului adamitic, revenirea în fire și spontana adevărire a Învierii.

Proporțiile universalistice ale Învierii lui Iisus, după drama depe muchia Golgotei, a imprimat omenirii caracterele de neschimbat ale unor noi perceptive de filo-biologie sistematizată în tiparele veșnice, definite de trăirea învățaturii prin faptă.

În cascada durerilor Mântuitorului sub greutatea Crucii, s'a împlinit făgăduința de Dumnezeu dăruită lumii ca și prin moartea Lui pe Cruce: răscumpărarea noastră.

Pe Măgura Golgotei neamului nostru, feciori României ortodoxe, infig, prin jertfa lor pentru Cruce, biruitoarea lor slavă a sufletului peste materie, pe muchiile Caucazilor prevestind Învierea noastră.

Preot A. Gh. Mihailoviciu

Duh nou în Eparhie

Pe marginea unei conferințe preoțești.

De câțiva ani, mereu auzim vorbindu-se despre o „lume nouă“, „viață nouă“ și „oameni noi“.

Dupăce s'a încercat să se așeze în lume ordinea nouă în viața socială, prin diferite teorii sociologice, s'a ajuns la concluzia că cea mai perfectă rânduială în lume a așezat-o Mântuitorul Iisus, prin sfânta Evanghelie. Deci, „lumea nouă“ se orânduiește prin intensificarea învățaturii lui Iisus Christos, prin slujitorii sfintei Biserici.

De acest mare adevăr se însuflește P. Sfințitul nostru Episcop Veniamin, dorind ca împreună cu colaboratorii din via Domnului să producă o primenire sufletească în viața nouă din Eparhie.

Acest gând al P. S. Sale l-am auzit exprimat ca o spovedanie solemnă, cu ocaziunea conferinței preoțești de primăvară a tractului Mehadii.

Mercuri în 14 cor. P. S. Sa, dorind să cunoască mai de aproape preocupările preoțimei, merge dela Băile Herculane, unde a vizitat răniiții din Spitale, la Orșova, însoțit de păr. consilier referent eparhial Romul G. Ancușa și păr. protodiacon Teodor Roșca.

Aci, la Orșova P. S. Sa cu însoțitorii intră în sf. biserică, unde păr. protopop Iosif Câmpianu cu preoțimea tractuală săvârșiau în continuare ceasul al nouălea din rânduiala Postului mare.

În liniște solemnă și plină de misticism, P. S. Sa, dupăce îmbracă odăjdiile Arhieresti, începe sfânta Liturghie a celor mai înainte sfințite.

Coriștii cunoscutului cor al Orșovei, cu însuflețitul dirijor prof. N. Bătea, părăsesc ocupațiile de peste săptămână și aleargă să dea răspunsurile liturgice. Aceste răspunsuri cu cele ale stranei conduse de preoții noștri: Traian Nemoian și Dănilă Puia, au ridicat fastul Liturghiei arhieresti, săvârșită de P. O. D. D. protopresbiteri: R. Ancușa și I. Câmpianu și protodiacon T. Roșca.

La Priceasnă păr. I. Urechiatu din Mehadia rostește o meditație aleasă despre taina mărturisirii.

În vederea împărtășirii preoțimei de față cu sf. cuminecătură, P. S. Sa reușește să scormonească cele mai ascunse cute ale sufletului păstorilor de turmă, prin cuvântul cald ieșit din inimă părintească. Arhierul trezește în conștiința preoților datoria ce li-s'a impus

prin darul preoției, îndemnându-i, ca în fața Mântuitorului prezent în sf. potir, să-și dea seama despre ceace au făcut și ceace poate au întrelăsat să facă pentru fericirea sufletească a lor și a păstoriților lor.

Cei 23 preoți de față se împărtășesc din sf. potir, oferit de Arhiereul lor.

După terminarea sfintei liturghii toți preoții se îndreaptă către Casina română, unde P. S. Sa este primit de colaboratorii Săi dela margini.

Se începe conferința pastorală de primăvară a preoțimei din tractul Mehadiei, cu troparul „Impărate ceresc“.

Păr. protopop tractual I. Câmpianu exprimă bucuria preoțimei, văzând pe Arhiereul în mijlocul lor.

Se ridică blând glasul Arhiereului mărturisindu-și gândul, cu care a venit să cunoască față la față pe colaboratorii Săi, „ca împreună să discutăm ceace ne cer vremurile noi și să luăm cunoștință din experiența celor mai bătrâni și din însuflețirea celor mai tineri, ca astfel toți într'un front să sporim viața în Iisus Hristos“.

Păr. Oct. Trailovici face câteva reflecții asupra meditației ținută în biserică de către păr. I. Urechiatu.

P. S. Sa dă îndrumări pastorale la taina mărturisirii, și atrage atențiunea asupra darului duhovniciei, ce este cheia cu care străbați în adâncurile inimei.

Urmează conferința păr. D. Puia din Cornereva despre „Mila Creștină“, urmată de discuții. La fine P. Sf. Sa întregește cu îndrumări practice organizarea milei creștine, spre a putea aduce în aceste vremuri grele cât mai multă mângăere celor lipsiți. Insistă în special asupra faptelor milosteniei sufletești și a angajării membrilor Consiliului parohial și a Reuniunilor de femei și în deosebi a elevilor de școală în această operă umanitară creștină. Fondul de binefacere creiat anul trecut în bugetele parohiilor să fie sporit și folosit, căci nu a fost creiat cu scopul să se adune bani, ci ca să poată avea preotul mijloace pentru acest scop caritativ.

Conferința s'a încheiat cu cântarea „Bine ești cuvântat“. Masa s'a luat în casa ospitalieră a P. cuc. prot. Câmpianu, într'o atmosfera frățească cu toți preoții prezenți. T. R.

*

Conferința Pastorală a Preoților din Protopresbiteratul Caransebeșului.

Potrivit unei tradiții care s'a inaugurat odată cu instalarea P. S. S. Episcopului Veniamin

în Episcopia Caransebeșului, preoții tractului Caransebeș s'au adunat Vineri 9 Aprilie 1943 în conferință pastorală de primăvară.

La orele 8 a. m. s'a oficiat slujba „Chemării Duhului Sfânt“ în Biserica Sf. Gheorghe, de către un sobor alcătuit din preoții: *Ilie Sârbu*, *George Adam* și *George Popovici*, ca cei mai bătrâni preoți din protopopiat.

După serviciul divin s'au citit meditațiile despre Sf. taină a spovedaniei și a împărtășirii, meditații datorite preoților *Vasile Paica* și *Petru Boeru*. S'a trecut apoi la spovedirea preoților, taină oficiată de către duhovnicul protopresbiteratului păr. Gheorghe Popovici ajutat de preoții mai vrâstnici.

La orele 10, în cadrul Liturghiei celor mai înaintea sfințite, oficiată de P. O. Prot. Isaia Suru asistat de diaconul I. Câmpianu, în prezența P. S. S. Episcopului Veniamin, a profesorilor, a studenților Academiei de Teologie și a tuturor credincioșilor participanți, cei 45 de preoți s'au împărtășit în sf. altar, prosternuți cu smerenie înaintea sf. potir, așa cum la rândul-le și dâșii vor proceda cu enoriașii din parohii.

Terminându-se Sf. Liturghie, ședința s'a continuat în sala de festivități a Academiei de Teologie, unde P. O. Prot. Isaia Suru în cuvinte mișcătoare bineventeza pe P. S. S. Episcopul Veniamin și pe P. cuc. Prot. *Romul Gh. Ancușă*, consilier epahial, cari au ținut să participe la această ședință pastorală, spunând, că este primul caz, că P. Sf. Episcopul participă la conferințele pastorale ale preoțimei.

P. S. S. Episcopul Veniamin ocupând locul prezidial, mulțumește păr. protopop pentru cuvintele de bineventare și pentru simțămintele exprimate în numele preoțimei și arată, că voește să păstreze cât mai strânsă legătura cu împreună lucrătorii, a căror activitate o urmărește și caută să o întetească cât mai mult. Arată apoi sublimitatea misiunii preoțești, care trebuie să fie apostolat devotat și pus în slujba Evangheliei Domnului și că din conștiința că suntem în slujba Mântuitorului Hristos rezultă greaua răspundere ce o avem pentru mântuirea sufletelor încredințate spre păstorie. Face apel la râvna preoțimei, ca dela aceste conferințe să plece mai întăriți și mai îmbogațiți întru îndeplinirea apostolatului în slujba căruia s'au pus.

Păr. *Pavel Luca* - Glimboca, își dezvoltă conferința „Mila creștină și organizarea ei în parohie“. În continuare urmează și expunerea practică a acestei teme, susținută de păr. *Gh. Bihoiu* - Slatina-Timiș.

La desbateri și complectări se dă cuvântul preoților *Al. Nicolici*, *I. Racoveanu* și *G. Popo-*

vici. Seria debaterilor o încheie P. O. Prot. Isaia Suru, care enunță sugestii noi de pastorație.

Ia apoi cuvântul Preacuc. consilier *Romul G. Ancușa*, care formulează practic organizarea acestei opere sociale în parohie, expunere izvorâtă dintr'o îndelungată experiență pastorală și socială.

În complectare P. S. S. Păr. Episcop arată că preotul în misiunea lui samaritană va trebui să fie condus de un spirit de dreptate și pe lângă toată asistența materială va trebui să se îngrijească și de partea sufletească a nevoiașilor.

Inzistă apoi pentru angajarea membrilor cons. parohial, a diferitelor comitete și în special a elevilor de școală pentru adunarea de mijloace spre a putea aduce cât mai multă mângâiere creștină celor lipsiți.

După comunicarea ordinelor cu caracter administrativ Păr. Ilie Sârbu într'o frumoasă alocuție omagiază în numele preoților pe P. cuc. Prot. Isaia Suru pentru promovarea și instalarea sa în postul de protopop al Caransebeșului și pentru statornicirea acestui eveniment îi oferă ca dar din partea preoților o cruce de aur cu postament.

Mișcat de această atenție deosebită din partea preoților P. cuc. Sa mulțumește asistenței pentru sentimentele alese ce-i poartă și o asigură de o frățească solitudine și deosebit interes în viitor pentru a corespunde cerințelor vremii și pentru a continua firul tradițional al istoricului scaun ce-l deține.

Și astfel într'o atmosferă de înaltă ținută sărbătorească ședința ia sfârșit, fiecare preot reîntorcându-se la parohie refăcut sufletește și cu sporite puteri de muncă pentru viitor.

I. R.-Nera

*

Conferința prețească din Oravița.

Marti și Miercuri 30 și 31 Martie a. c. preoții satelor de pe valea Carașului, s'au adunat cu multă însuflețire la reședința tractuală, răspunzând astfel ordinelor primite.

După chemarea Duhului Sfânt, au mers la școala primară, unde într'una din clase P. Cuc. Protopop Virgil Musta după ce salută pe cei prezenți, printr'o scurtă cuvântare, plină de o părintească dragoste și de un puternic avânt național, arătând rolul preotului în aceste vremuri de uriașe prăfaceri național-sociale și de criză morală, deschide conferința preoților din protop. Oravița, îndemnându-i la muncă fără preget în ogorul Domnului căci „secerișul este mult iar secerătorii sunt puțini“.

Se discută apoi mai multe chestiuni profesionale ca b. o. ce va face preotul când moare un sectar ce ține și acum la rătăcirea lui etc. și se explică mai multe ordine primite, privind administrația bisericească.

Se dă apoi cuvântul Pr. Gheorghe A. Milovan-Ciudanovița, care își desvoltă cu multă însuflețire, captivând atenția tuturor conferința: „Preotul și mila creștină; organizarea ei în parohie“. Deși cel mai tânăr lucrător în via Domnului, cum însuși recunoaște, totuși conferința este temeinic pregătită și bazată pe o puternică documentare cu citate din Sf. Scriptură și Sf. Tradiție, reușind să se achite în mod vrednic de sarcina primită.

La discuții iau parte mai mulți preoți. Se propune de P. O. D. Protopop pentru laudă protocolară.

În după masa aceleiași zile Cuc. Păr. Dr. Marcu Bănescu-Anina prin cuvinte alese și pline de o puternică convingere — dealtfel talentul Cuc. Sale este îndeobște cunoscut, — își desvoltă scurta-i dar instructiva-i meditație despre Sf. Taină a Mărturisirii, referindu-se mai ales la preoți, acum când vin să-și mărturisească păcatele.

Se merge apoi la biserică unde fiecare preot se spovedește duhovnicului tractual: Pr. P. Șușan-Comoriște.

A doua zi adică Miercuri 31 Martie, la ora 9 $\frac{1}{2}$ se săvârșește Liturgia darurilor celor mai înainte sfințite în cadrul căreia la priceasnă vorbește Cuc. Păr. Vasile Crețu-Ciclova Montană cu mult avânt și frumoase cuvinte, bazându-se pe citate din Sf. Scriptură și Sf. Tradiție despre: „Sf. Taină a Împărtășirii“, după care preoții se împărtășesc cu Sf. Taine „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci“, luând astfel sfârșit conferința prețească.

Pr. Gh. A. Milovan

Să ne gândim la soldații noștri cari luptă pentru viața noastră, pentru credința și neam, să ne gândim la familiile lor nevoiașe.

Intâmpinăm pe toți prietenii
noștri cu creștinescul salut

Hristos a înviat

și le dorim să petreacă sf. sărbători în
liniște și reculegere.

Ș T I R I

Întâlnirea dintre Mareșalul Conducător și Führer. La începutul săptămânii trecute d. Mareșal Ion Antonescu Conducătorul Statului Român a avut o nouă întrevvedere cu Führerul Adolf Hitler. Întrevvederea a decurs în spiritul frăției de arme româno-germane, hotărându-se continuarea războiului cu forțe sporite până la victoria finală.

Cercul religios Cricova a ținut ședință la 28 Martie a. c. în Cricova, participând preoții: C. Popovici pensionar, Gh. Sperlea, S. Secoșan, D. Blidariu, A. Chepic și ierom. D. Popovici. După masă la orele 2 s'a desfășurat programul ședinței publice în localul școlii. Pr. S. Secoșan dă expresie bucuriei ce simte în această zi de adevărată sărbătoare pentru parohia sa și mulțumește oaspeților, inclusiv Ostașilor Domnului din loc și satelor din jur. A conferențiat pr. D. Blidariu despre *însemnătatea sf. cruci*. Școlarii instruiți de d-l înv. I. Barbulescu au executat un program de cântece și declamări. A urmat serviciul Vecerniei în sf. biserică săvârșit de preoții amintiți, în sobor. A predicat aci pr. A. Chepic despre *Biserica și rolul ei mântuitor*. Cu ședința intimă s'au încheiat lucrările cercului.

Ședința 2-a s'a ținut în Dumineca următoare în Crivina de jos, participând toți preoții cercului. S'a desfășurat un program ca mai sus. Cuvântul de deschidere l-a rostit preotul locului A. Chepic. A conferențiat pr. D. Blidariu despre *religie și însemnătatea ei*. Preotul pens. C. Popovici vorbește în accente duioase în legătură cu munca ce a depus în această parohie timp de 12 ani cât a administrat-o ca preot în Nădragul. Trebuie remarcat și aici concursul laudabil al învățătoarei C. Ciurezu cu școlarii d-sale. A urmat serviciul Vecerniei în sobor cu predica pr. Gh. Sperlea despre *cinstirea fețelor bisericesti*. În ședința intimă pe lângă chestiuni de ordin pastoral s'a discutat planul unei noi misiuni, în Jdloara.

Cercul 2 Sacul s'a întâlnit Duminecă în 28 Martie în Sălbăgel. După oficierea Vecerniei au predicat preoții R. Lăpăduș și A. Marta, despre *Sf. mărturisire și sf. Cuminecătura*. După ce au săvârșit paraclisul Maicii Domnului, a cuvântat pr. D. Lupea, despre *Viața religioasă în familie și primejdia concubinajului*. Credincioșii satului au umplut biserica frumoasă și spațioasă și au rămas mulțumiți de cele văzute și auzite.

În Dumineca următoare preoții acestui cerc au descins în Tincova, unde după Vecernie a predicat pr. D. Lupea despre aceeași ca în Sălbăgel. După paraclis a vorbit pr. A. Marta despre *Taina mărturisirii și a Cuminecării*. A urmat spovedirea credincioșilor de către preoții R. Lăpăduș și A. Groza. Preoții D. Lupea, A. Marta și I. Bucovan au slujit Sf. Maslu pentru cei bolnavi.

În ședința intimă s'a fixat data și locul noilor ședințe, precum și constatarea că serviciile în sobor și cu rugăciuni sunt mult căutate și gustate de credincioși.

„Ordinea creștină în lume“, subiectul conferinței l. P. S. Arhim. Dr. Laurențiu Busuioc, a fost tratat cu sinceritate și competență. Omul nou pe care astăzi omenirea îl cere așa de stăruitor nu este nici acela eșit din fabrica de oameni comunistă, nici acela pe care îl vrea rasismul. Cel dintâi, un fel de tip „standard“ nu cunoaște altceva decât comunitatea, ori dela această formă omenirea a pășit mult înainte. Comunismul a distrus cele mai înalte bunuri umane: familia, proprietatea individuală și este dușman al credinței în Dumnezeu. Rasismul, punând în locul rugăciunii munca, în locul bisericii cu turle înalte fabricile cu furnalele lor, în cari orga e înlocuită cu sunele și vuetul din ateliere și fabrici, nu este nici el un progres. Omul nu este o mașină, el trebuie să o domine, să domine natura și să o dirijeze potrivit trebuințelor sale. Omul are un suflet și acesta urmează a fi înnoit. Nu prin exaltarea orgoliului național se creiază lumea nouă, prin aceasta se creiază cel mult un fel de erarhii între rase, deci un regres, o revenire la clase — nu sociale, ci de neamuri sau rase. Ordinea creștină vrea domnia virtuții, vrea înnoirea omului, în care singur rezidă secretul oricărui fericirii.

Conferința, la care a participat și P. S. Episcop Veniamia, a fost răsplătită cu multe aplauze.

Fiind cea din urmă conferință a Astei din ciclul de primăvară, președintele a adus mulțumiri tuturor cari au dat concurs.

Subliniem manifestația elevilor absolvenți ai liceului cari au improvizat un program de coruri și cântece. Unul din ei a exprimat bun rămas profesorilor, iar dir. liceului d. Matei Armaș li-a răspuns lăudându-i pentru manifestație și sfătuindu-i la muncă și cuminenie și de acum încolo.

A cântat și de astă dată corul Reuniunii.

Distincție. Cu ordinul de zi Nr. 41 dela 17 Aprilie a. c. al Mareșalului Conducător, a fost citat prin ordin de zi pe Armată, eroismul diviziei a 19-a de infanterie, în care s'au distins în deosebi regimentele 94 și 96 Infanterie, regimentul de casă al orașului nostru, pentru bravura și tenacitatea cu care au ținut piept atacurilor inamice mai multe luni de zile în lupte grele de iarnă, contribuind astfel în mod hotărât la câștigarea victoriei defensive din Caucaz.

Suntem mândri de bravii ostași grăniceri și înălțăm rugăciuni către Dumnezeu ca să le ajute, ca să se reîntoarcă la vetrele lor plini de glorie, într'o țară reîntregită în granițele ei firești.

„Avem tot interesul să nu scădem autoritatea și strălucirea Bisericii“, a declarat d. Sever Bocu, fost ministru al Banatului, unui redactor al ziarului Dacia. D-sa crede cu adevărat că o îndreptare poate veni numai prin Biserică. Tineră generație trebuie îndrumată sănătos, aceasta o poate face singură Biserica. Dar strigătul „înapoi la Biserică“ e zadarnic fără persoana preotului renăscută. Preotul trebuie să devină factorul conducător și diriguitor al vieții sătești, „prin o înaltă moralitate și distincție. La aceasta se ajunge prin selecțiune, adecă îndrumând la cariera preotească pe cei mai aleși nu pe cei mai slabi“. Iată unele adevăruri cari trebuie subliniate și accentuate cât mai mult!

Anuarul Academiei teologice ort. rom. din Caransebeș, pe anul școlar 1941/1942 a eșit de sub tipar zilele trecute. În cele peste 100 pagini cuprinde:

În loc de prefață de Arhim. Dr. L. Basuloc; Religia și societatea de același; Problematika teologiei fundamentale de D. P. Rezuș; Anul jubilar al Evreilor de Dr. M. Chialda, precum și Statistica din anul școlar 1941-1942. Vom reveni.

Mulțumită publică. În numele parohiei Arme-niș, aduc și pe această cale mulțumiri d-lui inv. pens. Nistor Stoichescu din Caransebeș, care întru amintirea soției sale, originară din comuna noastră, a înființat „Donațiunea Nistor și Teodosia Stoichescu” constând din depuneri și acții în valoare de Lei 50.000, cu scopul de a se face parastas familiei în ziua de 7 Ianuarie — Sf. Ioan Botezătorul —. Timpul cât donatorul este în viață, în ziua amintită, se va face pomenirea viilor și morților familiei. *Pr. Octavian Costescu*

Organizați Reuniuni de femei pentru înfrumșetarea bisericii și pentru ajuto-rarea celor lipsiți.

PARTEA OFICIALĂ

CONCURS

Renunțând adunarea parohială la dreptul ei de alegere spre a se face prin numire, prin decisiul Ven. Consiliu Eparhial din ședința sa din 8 Februarie 1943, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare în Foia Diecezană pentru ocuparea prin numire din partea Ven. Consiliu Eparhial a postului de capelan (preot ajutor) cu drept de succesiune pe lângă preotul Ilie Imbrescu din parohia de clasa II-a din comuna **Mehadica**

I. Beneficii.

1. $\frac{1}{3}$ -a parte din sesiunea II-a parohială de 34 jug.
2. $\frac{1}{3}$ -a parte din toate venitele stolare uzitate
3. $\frac{1}{3}$ -a parte din birul parohial răscumpărat în bani dela comuna bisericască.
4. În casa parohială locuind preotul, de locuință se va îngriji capelanul.

II. Indatorii.

1. Capelanul să îndeplinească toate datorințele preoțești recerute.
2. Să predea religia le elevii școlaei primare din loc.
3. Să conducă societatea „Sf. Gheorghe” a tinerilor din loc.
4. Să predice în biserică și afară de biserică la rândul său.
5. Să prelegă teme de educație morală-religioasă tinerilor extrașcolari și premilitarilor.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina capelanului.

Capelanul nu va beneficia de venitele de mai sus pe timpul cât va fi trimis de autoritățile superioare bisericesti spre a servi în altă comună.

Cererile de concurs timbrate în regulă provăzute cu documentele cuvenite adresate Ven. Consiliu Eparhial, se vor înainta Prea On. Oficiu Protopopesesc al Mehadiei din **Orșova**.

Mehadica, din ședința consiliului parohial, ținută la 14 Martie 1943.

Președinte:

Mihail Ienea
preot

Notar:

Ilie Draghiciu
s. insp. scl.

În înțelegere cu Of. protopresbiteral.

Iosif Câmplanu
protopop.

3-3

CONCURS

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhia Nr. 6926 B./1942 se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foia Diecezană pentru postul de preot la parohia de clasa II-a din comuna **Vârciorova**, protopresbiteratul Caransebeșului, Județul Severin.

I. Beneficii.

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jugăre 533 stj. □
2. Casă parohială cu grădină și intravilan de 95 stj. □ cu supraedificatele economice necesare.
3. Birul parohial 40 Lei anual de fiecare fum.
4. Venitele parohiale uzitate.

II. Indatorii.

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici-o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația recerută pentru parohii de clasa II-a precum și binecuvântarea Prea Sfinției Episcopului eparhial, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Vârciorova prin Prea On. Oficiu protopresbiteral al Caransebeșului.

Reflecții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vreo Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cânt, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Vârciorova, din ședința consiliului parohia, ținută în 14 Martie 1943.

Președinte:

Pr. Boldea Zamfir
adm. parohial

Secretar:

ss. Solomon Popa

Nr. 648, 1942.

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral ort. rom. Caransebeș la 29 Martie 1943.

Isaia Suru
protopop

3-3